

EGYSZERŰ TÖRTÉNET

Volt Valaki, nagy szorgalmú, tehetséges, komoly terveket szövögető. Élete teljében családot alapított. Belevetette magát elképzeléseinek kivitelezésébe. Teljes odaadással dolgozott, önzetlen álmait szeretne volna beteljesíteni, szeretneinek a javára és a maga gyönyörűségére. Jól alakultak ügyei, hiszen afféle ezermester volt, mindenhez értett, a nehézségek sem hátráltatták, inkább edzették energiáinak mozgósítását, értelmes befektetését. Estéknként a közös jövőt beszélte meg élete párjával, kikérte véleményét egy-egy probléma megoldásáról. Békés harmóniában éltek. Az évek folyamán gyerekeik is születtek, két fiú és két lány.

Egyszer, egy távoli rokonától hír jött, hogy annak gazdasága romlásnak indult, nehézségek adódtak, egészségében is megroppant. „Valaki” emberünknek nem látszott más választási lehetősége, mint elutazni és segíteni a rendbehozatalnál, hiszen másra aligha számíthatott rokona. Szegények is voltak s világtól is elég elszigetelten éltek egy hegyoldalban.

Nincs mit tenni; nehéz szívvel vett búcsút szeretteitől, családjától – megígérve, hogy mielőbb igyekszik haza, bár nem lehetett tudni; meddig tart a szükségszerű távollét.

Abban az időben nem létezett még autó vagy repülőgép, így a jó kétezer kilométernyi út, benne átkelés az óceánon az akkori hajójáráttal, csaknem három hónapot vett igénybe. De még időben érkezett, noha rokona állapota közelített a kritikushoz. Orvos után járás, ápolás és mindeközben az állatok és a kertgazdaság visszakormányzása a normális mederbe, bizony többet kívánt, mint egy-két évet. Már a harmadik esztendő is elfogyott ottléte alatt - közben ő maga is néhány hét pihenésre szorult, annyira kimerült a több embernek is becsületére való szolgálattól – mire végre mindent elvégezve hazaindulhatott.

Nagyon-nagyon várta már a találkozást családjával, hiszen a rokoni szolgálat rengeteg tennivalójához is abból a reményből merítette az erőt, ami a viszontlátás örömeiből fakad majd.

Valahogy a visszaút hosszabbnak, tovább tartónak tűnt. De lehet, hogy türelmetlensége miatt érezte így csupán.

Vége, már csak egy órányi gyaloglás választotta el otthonától. Elképzelte a nagy meglepetést és a túláradó boldogságot, amivel családja fogja fogadni. Írni, üzenni nem tudott jöveteléről, hiszen abban az időben telefon vagy posta sem állt az emberek rendelkezésére.

És eljött a nagy pillanat; ott áll háza ajtajában, torkában dobogó szívvel, keze a kilincsen. Zárva van, ezért kopog. Kisvártatva – megdöbbenésére – egy idegen férfi nyit ajtót, aki láthatóan igen otthonosan mozog a tulajdonos lakásában.

- Keres valakit? – hangzik a kérdés az érkezőhöz.
- A feleségemet és a családomat – szól a döbönt hangú válasz – És maga mit keres az én lakásomban? – kérdez vissza.
- Akkor rossz helyen jár, mert ez az én lakásom és az én feleségemmel lakunk itt. Gyere csak ki anya! – szól be a lakásba.

Némi bizonytalansággal, de a háttérből előjön asszonya. Az első meglepettségéből magához térve szól az ajtóban állóhoz:

- Kicsoda maga? Mit akar itt egyáltalán? - kérdezi szinte rezzenés-mentes, művi felháborodással.

Valaki szája csaknem tátva marad az elképedéstől, úgy érzi, menten eszét veszti. Másodpercekbe telik, mire magához tér és gyanítani kezdi a rettenetes valóságot. Megcsalták, kisémmizték, megtagadták, ellopták mindenét, gyalázatos összeesküvéssel.

- És a gyerekeim? – kérdi utolsó, reménytelen kétségbeeséssel.
- Itt nincsenek magának gyerekei – mondja szinte egyszerre az asszony és a ház „új lakója”.
- Hogyhogy nincsenek? – üvölt föl iszonyatos dühvel, vészjóslóan.

Ekkor a lakás belseje felől zajongás támadt, felpattant egy ajtó és mint fogságból szabaduló vad, rohant a nyolc éves Ádám apja felé, páni félelemmel és reménykedve mégis:

- Apa! Jaj, ne hagyj itt! Apa, apa! Vigyél el innen – zokogja, és hatalmas lendülettel veti magát az ölelő karokba nagyobbik fia.

A levegő megdermed – ahogy a házban lévők is. Szavukat sem kockáztatják, nemhogy tenni próbálnának is valamit. Anélkül is tudják, hogy senki sem mondja; ha megkísérelnék a gyermeket visszaparancsolni, aligha úsznák meg élve.

- Kisfiam, édes kisfiam! Becézi és úgy öli magához az egyetlen, aki maradt neki vérei szeretetéből, mint aki összenőtt avval.
- Hát igen – sóhajt nagyot végül. – Így állunk, mi maradtunk egymásnak. De hogyan tovább?

Először is szálláshelyet kell keresnie, hiszen nem csak magáról szükséges gondoskodnia. Vannak remélhetően a környéken, akik emlékeznek rá és jó szívvel látják átmenetileg. De mi legyen azzal, ami mégiscsak az övé, amit álnokul eloroztak tőle? És mit tegyen a hűtlenekkel s a bitorlóval? Gyűjtsa rájuk a házat?

- Megérdemelnék – dörmögi magában, de ezt a „megoldást” hamar elveti, hiszen ki tudja, gyermekei milyen megfélemlítés vagy „agymosás” miatt nem választották őt úgy, miként Ádám fia.
- Az igazság mégiscsak az én oldalamon áll – állapítja meg. – Nem hagyhatom büntetlenül ezt a törvénytípást. Meg kell büntetni őket, hiszen azt hiszik; az a „győzelem”, amit álnokul véghezvittek. Sosem hittem volna – morfondírozik -, hogy ez lesz áldozatkészségem, rokoni szeretetem eredménye, hogy emberek ilyen romlottak tudjanak lenni...

„Saját világába jött, de övéi nem fogadták be Őt. Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek..” (Jn 1:11-12)